

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 313. Usque Ad Annum 361

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 90117778

§. 28. Persecutio in Persia. S. Simeon, & S. Uthazadius.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66022](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66022)

firmabant, sed ideo cum Catholicis communicare nolle, quod in Doctrina dissentirent; his cognitis Imperator, cui nihil eorum, quæ cupiebant, persuadere poterunt, eos dimisit.

Sæculum IV.
A. C. 342.

§. XXVII.

Leges adversus Idololatriam.

Non nullæ Leges extant, a duobus Imperatoribus latæ contra Idololatriam, Constantii una anni 341. qua Sacrificia prohibentur, altera hujus anni 342. ad Romæ Præfectum directæ, ex quo sequitur Constantis esse, qua præcipitur, templa, extra urbem posita, integra esse conservanda, ob spectacula, quibus originem dedissent, iisque populum Imperator privare non vult; cæterum omnis supersticio aboleri mandatur. Alia Lege hujus anni 342. Imperator jubet, templa ubique claudi, nec cuiquam accedere liceat; Sacrificia sub pœna capitis, & privationis bonorum prohibentur, adjectis minis, Provinciarum Rectores iisdem pœnis fore obnoxios, si eorum negligentia crimina illa mansissent impunita.

L. 2. Cod.
Theod. de
Pag. L. ibid.
v. Gothofr.

L. 4. ibid.

§. XXVIII.

Persecutio in Persia. S. Simeon, & S. Usthozadius.

Interim Sapor Rex Persarum Christianos, quo-

Soz. II. c. 8. 9
Acta Sinc.
p. 632.

Sæculum IV. quorum magna copia erat in Regno
 A. C. 343. ejus, crudeliter persequebatur; occasio-
 ne commercii, quod inter Provincias
 Osroenes, & Armeniæ erat, inventum
 fuisse fidem credunt, quæ tempore
 bente ita dilatata est, ut plurimæ Eccle-
 siæ numerarentur. Hæc novæ fidei in-
 crementa Magi impotenter dolebant, quæ-
 pote, qui ab ipso illius Gentis primo
 dio Sacris præerant, & Genus Sanctum
 habebantur, in quo Sacerdotium per suc-
 cessionem hæreditariam propagabatur.
 Judæos quoque, quibus innatum in Chris-
 tianos odium, felix successus urebat. In
 tempestate Simeon, cognomine Fulla,
 alias Jombapheus Seleuciæ, & Ctesiphon-
 tis Archiepiscopatum tenebat, erant am-
 bæ urbes Regiæ, haud ultra triginta pas-
 suum millia, aut decem Leucas distantes.
 Seleucia etiam Salec nominabatur. Simeon
 apud Regem Saporem defertur, quod
 esset Imperatoris Romanorum amicus,
 eique consilia Persarum publica pro-
 deret; Sapor calumniæ fidem habuit,
 cœpitque intolerabili tributorum onere
 Christianos premere, ut ad ultimam pau-
 pertatem redigeret, haud ignarus, quod
 plerique eorum divitiarum contemptum
 profiterentur. Harum exactionum ce-
 ram hominibus commisit, de quorum cru-
 delitate constabat, miserorum gemitibus
 moveri non posse. Tum Presbyteros

& Dei Ministros gladio occidi iussit, Ec-
clesias dirui, Thesauros ad fiscum con-
ferri, & Simeonem, Religionis, & Regni
proditorem sibi sisti. Hæc persecutio
anno Constantii septimo, Jesu Christi
343. cœpit. Magi brevi tempore, Ju-
dæis strenue adjuvantibus, Ecclesias de-
struxere.

Sæculum IV.
A. C. 343.

Hier. in
Chron.

Simeon comprehenditur, & vinculis
onustus in conspectum Regis adducitur,
cumque in terram se non prosterneret,
quod tamen antea facere consueverat,
concitator Rex pervicaciæ causam ex-
quirat, cui Simeon: *Nunquam ante hunc
diem vinctus coram te adductus sum, ut
verum Deum negarem, ideo aliorum mo-
rem secutus, Regiam Dignitatem vene-
rabar, hodie vero comparentem, ut pro
Religione depugnem, in terram me de-
mittere non oportet;* Ita locutum Rex
solem adorare jubet, magna obedientem
præmia manere, sin parere detrectaret,
sciret, sibi, & secum omnibus Christia-
nis moriendum. His minis haud qua-
quam territus in carcere diebus aliquot
detinendus abducitur, estque verosimile,
Regem per hanc moram virum mutari
posse, sperasse. Evnuchus quidam senex,
nomine Ust hazadius, qui Saporis infan-
tiam rexerat, familiæ Regiæ Princeps,
forte ante Palatii fores sedebat, cum Si-
meon ad carcerem duceretur, illico sur-

Hist. Eccles. Tom. III.

F f

gens

Sæculum IV. gens ante eum venerabundus procubuit
 A. C. 343. at Simeon asperis verbis recordiam ei
 increpans, vultu averso præterit; in
 scendi causa erat, quod Usthazi-
 cum esset Christianus, ad adorandum Sa-
 lem permoveri se novissime passus fu-
 rit. Tum vero Usthazius, flens
 ta voce, & deposita, qua ornabatur, ve-
 ste candida, pullam in luctus signum
 sumpsit, atque, ante Palatium sedens,
 gemitus, & lacrymas solvebatur; *Ha-*
me! inquebat: *quid mihi a Deo, quod*
negavi, expectandum, cum jam meo
propter Deum Simeon antiquus meus
amicus, faciem avertens, ne quidem
loquio dignatus sit?

Ubi id Sapor comperit, Usthazius
 vocat, quærit luctus causam, & an qui
 triste in familia ejus accidisset? respo-
 dit ille, *non se luctuosum familiæ*
sum deslere, sed utinam o Rex! inquit
omnia potius mala in me, meosque
ruissent, mitius dolerem, quam unicum
quod admisi nefas! jam tædet me
re, & solem aspicere, quem adorare
simulavi, ut tibi placerem. Duplex
scelere mortem merui, quod Jesum Chris-
stum prodidi, & te Regem meum decepi.
 Juravit deinde per Creatorem cæli, &
 terræ, nunquam amplius fore, ut hanc
 mentem exuat. Rex inexpectatam mo-
 tationem valde miratus, multo magis

Persecutio
 Christiano-
 rum in Persia.

Christianos exarsit, quod crederet, per-
ditorum hominum carminibus id effe-
ctum; necdum tamen omni in virum se-
nem, & sibi amicissimum misericordia ex-
tinctâ, jam blandus, jam crudelis videri
poterat, ut sibi obsequentem redderet;
at tandem, Usthazadio affirmare perse-
verante, nunquam se in eam lapsurum
insaniam, ut creaturam relicto Creatore
adoraret, rediit furor, jussitque senem
capite plecti. Jamque licitoribus eum
ducentibus, rogavit, ut paulisper subsi-
sterent, esse enim, quod ad Regem deferri
cuperet, tum ad quemdam Evnucho-
rum fidissimorum, propius accedere jus-
sum, meo nomine, inquit: Saporis dices:
nullius testimonio mihi opus est, ut te
doceam, quanta charitate a juvenilibus
annis tibi, & ante te Patri tuo servierim,
hoc satis tibi notum, unam jam repen-
das gratiam, peto, ut facias, ne illi, quos
mortis meæ causa latet, me ut Reipubli-
cæ proditorem, aut cujuscunque alterius
criminis reum puniri credant, hinc ro-
go, ut Præco proclamet, Usthazadio cer-
vices abscindi non ut nocenti, sed ut
Christiano, & quia Deum suum offende-
re noluit, ut obediat Regi. Ita nempe
Usthazadius scandalum, quod Solem a-
dorando dederat, tollere cupiebat; Sa-
por, quod moriturus petebat, concessit,
eo fine, ut Christianos terreret, si vide-

Sæculum IV.
A. C. 343.

Sæculum IV. A. C. 343. rent, Regem viro Seni, qui se educare
rat, & domesticorum fidissimo non pe-
cere.

Simeon, audito in carcere Uthasidii Martyrio, Deo Gratias egit. Sequenti die, quæ erat Parasceves, Rex iussit ut & ipse gladio feriretur, nam iterum coram Rege adductus, magna constantia de veritate Religionis disseruerat, atque nec Regi, nec Soli cultum exhibuerat. Eadem Parasceves die Rex centum alios Christianos captivos percussit, atque Simeonem, postquam omnes necari cõspexisset, omnium ultimum interrogavit, mandat; erant illi Episcopi, Presbyteri & in variis ordinibus Clerici; cum ad supplicium ducerentur, Magorum Princeps accessit, quærens an vivere vellet, quod etiam possent, si Solem adorarent & Regis Religionem sequerentur? Nullorum eorum hac conditione placuit vitam redimere. Ubi ad destinatum locum perventum, carnifices primorum capita decollare cœperunt, quos inter medius stans Simeon ad constantiam hortabatur, non tam præsentem mortem, quam futuram resurrectionem cogitarent, ex Scripturis ostendens, talem mortem esse veram vitam, vere autem illos mori, quod recordes Deum negarent; inter omnia bona opera excellentissimum esse, pro Deo mori. Integra Martyrum centuria immo

immolata, additus est Simeon cum Ab-
dechala, & Anania, duobus senibus, & Sæculum IV.
A. C. 343.
suae Ecclesiae Presbyteris, qui cum suo
Episcopo comprehensi ejus in carcere
comites fuerant.

Posicheus, operis Regiis Præpositus,
morientibus adstabat, cumque Ananiam,
quem ad excipiendum fatalem ictum
parabant, trepidare cerneret, *Pater mi!*
ait: *claude tantisper corporis oculos, &*
forti animo esto, jam jam videbis Glo-
riam Jesu Christi; vix pauca hæc elo-
cutus, comprehenditur, & in conspectum
Saporis ducitur, quem, Christianum se
esse fatentem, atque libere Religionem,
& Martyres laudantem, Rex novo mortis
generi addicit, eique, perforato jugulo,
qua per nervos aditus est, extractam
linguam avellunt. Filia ejus, Virgo Deo
devota, eodem tempore accusata, victi-
ma Religionis cecidit.

§. XXIX.

Alii Martyres. S. Sadothus.

S. Tarbula.

Anno sequenti eadem die Parasceves,
per omnem Persidem Edictum Sapo-
ris promulgatum est, quo non solum
Clerici, sed omnes, quotquot Christia-
nos se faterentur, morti adjudicabantur.
Tunc vero Christianos multitudine in-